

der er kloge Folk. Den øvrige Verden er inde paa Beskyttelsen, og jeg tror, at vi begaa en Fejl ved ikke at se med nogenlunde samme Øjne paa denne Sag, som de gøre andre Steder.

Særlig tror jeg, vi maa lægge an paa at kunne møde Beskyttelsen med samme Vaaben, som de benytte andre Steder. Der sagde det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds i Gaar noget meget rigtigt. Han sagde, at det kunde maaske være rigtigt at tage en Beskyttelse, sætte en høj Told op imod Tyskland, naar Tyskland lukker os ude fra sit Omraade. Ja, det er jo ganske sikkert noget, som kunde være meget rigtigt; men det kan man ikke, naar man ikke har Lov til at paa-lægge en saadan Told, naar man ikke lægger dette i Finansministerens Haand. Det er nemlig et af de store Vaaben, som vi her i det hele taget ere ganske lige-gyldige overfor.

Det, Landbruget i dets Helhed er tjent med, er at faa forøget vort Hjemme-marked. Det er, naar det kommer til Stykket, det solideste Marked, vi kunne have. Ud over dette har det danske Landbrug i Øjeblikket snart ikke andet Marked end England. Nu sagde ganske vist den ærede Taler, som sidst havde Ordet, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen), at Beskyttelsestanken jo nu er slaaet nedovre i England; men jeg tror, at det ærede Medlem der er lidt for tryk. Det er i hvert Tilfælde noget letsindigt at gaa ud fra det som noget givet. Nej, Beskyttelsestanken har tværtimod slaaet ganske alvorligt Rod i de engelske Kolonier, og i samme Maal som de forstaa at faa deres Indflydelse gjort gældende i England, vil Tanken ogsaa der komme op igen. Og den Dag det sker, ville vi ikke kunne sikre os det engelske Marked, hvis vi ikke have Toldbomme, som vi kunne slaa ned gennem Handelstraktater og derved tilkøbe os Bevarelsen af det engelske Marked. Vi kunne vistnok godt komme til at staa overfor saadanne Forhold, og saa tror jeg, at det danske Landbrug vil have Grund til at blive nervøst, hvis vi ikke have sørget for at have en Bestemmelse, der satte Finansministeren i Stand til da at komme med Retorsioner, men det er jo noget saadant, de Herrer ikke ville have.

Vi ville gærne have Ord for at være et Fremskridtsfolk, men paa det økonomiske Omraade gælder det ganske sikkert, at for at være med paa Fremskridtet skal man følge med Tiden, og smaa, som vi

ere, er det, at gaa stik imod, hvad Tiden kræver paa disse Omraader, i mine Øjne ikke Bevis paa Overmaal af Klogskab.

Jeg har fremført alt dette, ikke fordi jeg tror, at det danske Folketing derved vil komme ind paa en beskyttelsesvenlig Toldlov, men fordi jeg med disse Udtalelser vilde støtte det Ønske, at man indenfor et Udvalg maatte faa Øje for Betydningen af at holde en skærmende Haand over de Industrier, som denne Toldlov vil være absolut ødelæggende for. Jeg skal ikke fremdrage dem enkeltvis, men der er ikke faa Industrier, som ere voksede op, hvori der er anbragt mange Millioner, og hvoraf mange ligefrem ville blive tvungne til at lukke ved adskillige Bestemmelser i denne Toldlov. Jeg ønsker derfor, at man alvorligt vil prøve hver enkelt af Satserne og se at klare sig, om de bestaaende Industrier kunne bære dem.

Dermed skal jeg saa i øvrigt forlade denne Side af Loven og gaa over til noget, som har været meget lidt berørt og egentlig kun er tangeret af den højtærede Finansminister, nemlig den finansielle Side af hele dette Lovkompleks. Der bygger jeg ganske vist paa de samme Præmisser som den højtærede Finansminister, men jeg kommer til en ret forskellig Konklusion. Han nævnede jo meget rigtigt, at hans Forgænger, daværende Finansminister Hage, her har udtalt, at hans Maal var at faa en Toldlov, der hvilede i sig selv, hvor Nedsættelser paa et Punkt afbalanceres af Forhøjelser paa et andet. Den højtærede Finansminister har desværre ikke haft det samme Maal, trods det, at han meget rigtigt har haft Øje for, at vi i de sidste Aar have vedtaget en Række forskellige Love, som alle stille ret betydelige Krav til vor Statskasse. Jeg behøver blot at nævne Husmandsloven, Tiendeloven, Tuberkuloseloven, en hel Del Jernbanelove osv. De ville alle stille betydelige Krav til Statskassen i de kommende Aar. Men den højtærede Minister har aabenbart ogsaa haft Øje for, at vi hvert Aar paa Finansloven have haft Forslag til Bevillinger, som vi rask væk ere gaaede med til, saaledes at Udgifterne ere voksede i stort Maal, og, som han selv sagde, i samme Maal, som vi have set Indtægterne vokse. Vi maa dernæst ikke tro, at vi ikke komme til at staa overfor lignende Krav i Fremtiden. Jeg vil blot nævne et eneste af disse Krav, som med Nødvendighed maa komme op. Det er Forbedring af Lønnen for Statens Embeds- og Bestillingsmænd. I Tider, hvor